

ΑΧΜΕΤ ΟΥΜΙΤ

Έγκλημα στο Πέρα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗΣ

Κι όμως, δεν πρόκειται για ένα καθαρόαιμο νουάρ, καθώς οι ανεξιχνίαστοι φόνοι στις σελίδες του Ουμίτ περισσότερο λειτουργούν ως αφορμή για να καταδυθεί ο συγγραφέας σε όσα προσπαθούν να σκοτώσουν, χρόνια τώρα, την πανέμορφη Πόλη: η άγνοια των ανθρώπων, η εξάλειψη της μνήμης, η αμάθεια, η έλλειψη πολιτικής συνείδησης, το αχαλίνωτο gentrification. Περισσότερο από το αίμα που τρέχει πάνω στο παγωμένο χιόνι στην περιοχή του Ταρλάμπασι – μια περιοχή που καταρρέει, αλλά έχει γίνει στόχος των νέων επενδυτών –, αυτό που κινητοποιεί την ερευνητική γραφίδα του Ουμίτ είναι η λογοτεχνική ευαισθησία και η βαθιά αγάπη για την Κωνσταντινούπολη. Τον πονάνε οι ιστορικές μνήμες, οι απερίσκεπτοι κάτοικοι, οι συγκρούσεις σε ένα μέρος που είχε φτιαχτεί για να αναδείξει τον κοσμοπολιτισμό. Δεν είναι τυχαίο ότι το *Έγκλημα στο Πέρα* αφιερώνεται «στην προσφιλή μνήμη των ανθρώπων που υποχρεώθηκαν να εγκαταλείψουν αυτό τον τόπο». Γι' αυτούς θαρρεί κανείς πως γράφει ο λογοτέχνης με ποιητική γραφίδα και βαθιά πολιτική συνείδηση. Αφορμή για την εξέλιξη της ιστορίας είναι η δολοφονία ενός μέλους μιας γνωστής συμμορίας που θα κινητοποιήσει τον επιθεωρητή Νεβζάτ και τους βοηθούς του, ώστε να περιπλανηθούν στα ιστορικά σοκάκια του Ταρλάμπασι – γνωστού ως Πέρα –, ερχόμενοι αντιμέτωποι με μια ετερόκλητη ανθρωπογεωγραφία: περίεργους μουσικούς, ιδιοκτήτες υποπτων κλαμπ, υποχθόνιους τύπους, μετανάστες. Ο δεύτερος φόνος μιας ακτιβίστριας λειτουργεί ως αφορμή για να ξεδιπλωθούν ιστορίες και καταστάσεις που λειτουργούν προφητικά για τα γεγονότα που θα ακολουθήσουν τρία χρόνια μετά τη συγγραφή του βιβλίου στην άκρη του Πέρα, στην πλατεία Ταξίμ. Απόδειξη ότι ο Ουμίτ δεν διαθέτει μόνο μια πένα που μας είχε μαγέψει με τις *Μνήμες της Κωνσταντινούπολης*, αλλά και λογοτεχνική διαίσθηση και βαθιά γνώση της στιγμής και της ιστορίας.